

Laikraksts iznāk trīs reizes nedēļā: otrdienās, ceturtdienās un sestdienās

UZVARAS CELŠ

Redakcija Līvānos, Rīgas ielā 33. Tālruni: redaktoram 41, redakcijai 58. Numurs maksā 10 kapeikas

Latvijas Komunistiskās partijas Līvānu rajona komitejas un Līvānu rajona Darbaļaužu deputātu padomes organs

№ 79 (1030)

Ceturtdien, 1957. g. 4. jūlijā

8. gads

KUKURUZU JĀAUDZĒ RŪPĪGI

Jau trešais gads kā mūsu rajona kolchozos starp daudzām citām lopbarības kultūrām kukuruza ieņem vienu no galvenajām vietām. Tur, kur to lietpratīgi sēj, kopj un audzē, tur arī lopkopība iet augšup. Iepriekšējo gadu pieredze rāda, ka šī kultura sevi pilnīgi attaisno. Piemēram, Čapajeva un Staļina vārdā nosauktajos kolchozos, kā arī lauksaimniecības artelī „Zelta vārpa” kukuruza sēj ievērojamās platībās — no 30–50 hektariem. Izrādās, ka šo un dažu citu kolchozu laudis paspēj sēju veikt savlaicīgi un sējumus arī pienācīgi apkopt, tāpēc viņi izaudzē labas kukuruzas ražas. Turpretī vienā otrā kolchozā, kur ar šo vērtīgo kultūru apsētas mazas platības, sējumi stāv neapkopti. Tā tas, piemēram, ir kolchozā „Strauts”, Molotova vārdā nosauktajā un dažos citos. Te uz 30. jūniju pirmajā šis darbs nemaz nebija sākties, bet otrajā no 7 hektariem kukuruzas sējumu apstrādāti tikai nepilni 3 hektari. Vai tiešām kukuruzas sējumu kopšana tik sarežģīta, ka ar to netiek galā? Nē, nekā sarežģīta nav un sevišķas grūtības tas nesagādā, jo īpaši tāpēc, ka lielākais vairums šogad ir apsēts rindsejā. Tātad, starprindu apstrāde neprasa vairāk darba kā lopbarības biešu apkopšana, jāsaka, pat vēl mazāk. Taču dažu kolchozu vadītāji un lauksaimniecības specialisti to nesaprot un negrib saprast. Uz 30. jūniju kukuruzas sējumu kopšanu nebija uzsā-

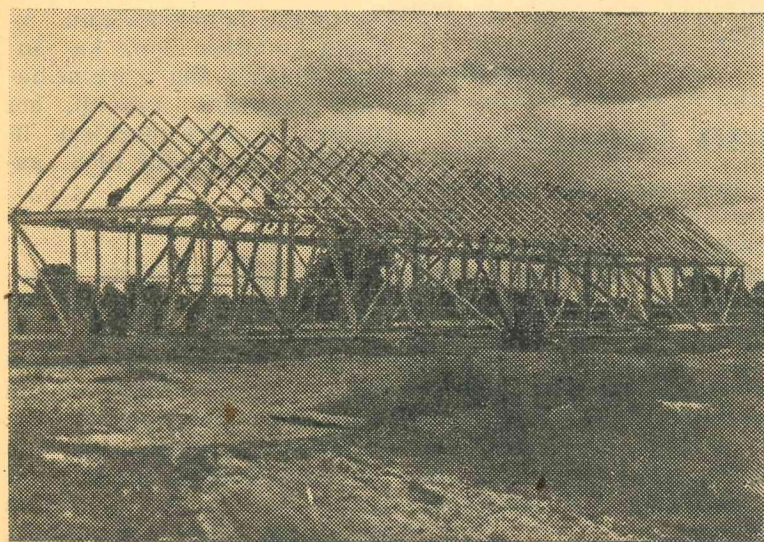
kuši arī kolchozi „1. Maijs” (iesēti 23 hektari), „Latgales zieds” (20 hektaru), „Padomju Latvija” (23 hektari) un Maļenkova vārdā nosauktais (15 hektari). Kāda tad nozīme šo kultūru sēt, ja pēc tam par to neliekas ne zinīs. Iesēj, aizņem zemi, patērē darbaspēku un sēklas materialu, bet rudenī gaužas, ka nekā neizaug un nav ko likt skābbarības bedrēs. Paši vainīgi. Ja sējumus ne kops, neaugs nekāda kultūra, ne tikai vēl kukuruza.

Arī kolchozā „Draudzīgais maijs” (valdes priekšsēdētājs b. Medusons) kukuruza pamesta novārtā. Iesēti tikai 7 hektari un no tiem uz 30. jūniju pirmo reizi kultivēti tikai viens (!) hektars, acīmredzot, tikai tāpēc, lai kaimiņu kolchozu laudis neteiktu, ka kolchozā „Draudzīgais maijs” pret kukuruzu izturas nevērīgi.

Šāda attieksme nav saprotama, jo patiesībā lopbarības līdz šim par daudz nav bijis nevienā kolchozā un skābbarības pietiekošus krājumus var nodrošināt tikai ar kukuruzas palīdzību. Tā jāaudzē un jākopj, pie tam jāaudzē ne tikai audzēšanas dēļ, bet lai šī kultura dotu arī bagātīgas ražas.

Kukuruzas audzēšanā mūsu kolchozu laukkopjiem un lopkopjiem pieredzes pietiek un labvēlīgi arī visi citi apstākļi. Atliek tikai stāties pie darba apņēmīgāk un rezultāti neizpaliks. Jākopj kukuruza tā, kā to dara pirmrindas kukuruzas audzētāji.

Jaunajai ražai

Šī gada ražas novākšanai un saņemto graudu uzglabāšanai Čapajeva vārdā nosauktā kolchoza kolchoznieki gatavoja jau latkus. Pašreiz te celj slēgtu kuļšanas vietu — šķūni. Šķūņa lielums atļaus tajā vienlaikus savest zem jumta visus kolchoza ziemājus un neskatoties ne uz kādiem laika apstākļiem tos kult. Šķūņa garums 52 metri, platums 10 metru, augstums 5 metri.

Kolchoza celtniecības brigade apņēmusies šķūni nobeigt līdz ziemāju plaušanas laikam.

Attēlā: Čapajeva vārdā nosauktā kolchoza labības šķūņa celtniecības kopskats.

Z. Kalvāna foto

Pārskats

par lauku darbu gaitu rajona kolchozos uz š. g. 30. jūniju procentos (pēc plānu komisijas ziņām)

Kolchoza nosaukums	No-plauts dabisko plavu	No-plauts sēto zāļu	Sagatavots skābbarības	Uzarts tīrās pavuves	Linu sējumu ravēšana	Kultivētie kukuruzas sējumi
Gaisma	72	—	5	42	—	100
Uzvara	60	2	—	35	—	72
Sarkanais karogs	45	1	6	100	18	100
Maļenkova v. n.	27	—	—	22	—	—
Leņina v. n.	19	—	3	46	15	100
Staļina v. n.	18	3	—	28	—	100
Nākotne	14	7	—	—	—	100
Draudzīgais maijs	13	—	—	44	—	14
Čapajeva v. n.	12	11	—	—	100	100
Brīvais zemnieks	10	—	9	71	—	58
Oskalna v. n.	10	12	1	47	—	100
Latgales zieds	9	6	2	114	100	—
Padomju Latvija	6	5	3	37	—	—
Dzimtene	3	—	5	68	—	81
Molodaja gvardija	2	1	4	33	45	67
Vorošilova v. n.	1	4	6	102	85	76
Darba tauta	1	4	—	49	60	43
Zelta vārpa	—	6	3	53	55	21
Darbs	—	10	—	—	—	60
Strauts	—	—	2	58	—	—
Ziedošā vārpa	—	19	3	74	—	80
1. Maijs	—	—	—	59	14	—
Molotova v. n.	—	6	—	25	100	37
Kaļiņina v. n.	—	18	—	63	81	100
Ciņa	—	5	—	31	100	100

Brigādē dabisko plavu siens novākts

Mūsu, Staļina vārdā nosauktā kolchoza III brigādei dabiskās plavas galvenokārt atrodas tā saucamajos Lukstos, tālu no kolchoza. Tāpēc, uzsākot šo plavu plaušanu, darbā organizējām visus brigādes cilvēkus, kuri nebija nepieciešami pie sējumu kopšanas.

Pirmajās dienās izbrauca tikai plāvēji, bet vēlāk arī kaltētāji un krāvēji. Caurmērā ik dienas plavās strādāja 15 brigādes cilvēku. Visu nepieciešamo piegādājām uz vietas, lai jau agrā rītā varētu uzsākt darbu. Nebija viegli nopļaut 20 ha plavu, it sevišķi tāpēc, ka ar mašīnām nav iespējams. Tāpēc plāvējiem Vasilijam Martīnovam, Aleksejam Smirnovam, Adamam Jaujai, Kukusiliņam un citiem bija ko rauties.

Čakli strādāja siena kaltētājs Jūlija Muceniece, Franciska Muceniece, Anna Kukusiliņa, Helena Martinova un citas. Kopīgiem brigādes spēkiem tālo plavu siens jau kaudzēs nolikts līdz ziemai.

Pēc Lukstu plavu nopļaušanas visas brigādes cilvēki nekavējoties ķērās pie plaušanas tepat brigādes 6 ha lielajā dabiskajā plavā un sētajos zālajos. Šodien jau arī šo dabisko plavu sienu vedam šķūņos, bet uz zālāju laukiem ik dienas savu dziesmu dzied četras plaujmašīnas. Daudz darba plāvējiem Robertam Muceniekam, Tarasam Antipovam, un Jānim Jaujai. Ap 50 hektaru vēl jānopļauj.

Gan sēto zālāju, gan dabisko plavu siena šogad būs vairāk kā pērn, tāpēc jau laikus uzsākām domāt, kur to

glabāsim. Izraudzīti šķūņi galvenai siena masai. Pārējo krausim kaudzēs pie lopu fermām.

Šodien droši varu teikt, ka caurmērā katram brigādes lielopam šogad ievāksim pa 1,5 tonnām laba dabisko plavu, sēto zālāju un mistra siena. Iztrūkstošo rupjās barības daudzumu aizvieto vasarāja salmi, pelavas. 1957./58. gada ziemas periodā brigādes lopi būs nodrošināti ar pietiekošām rupjās barības devām. Piena ražošanai 1958. gadā uzņemto saistību izpildei — iegūt 278 cnt uz 100 ha lauksaimniecībā izmantojamās zemes, liekam pamatus. Ar čaklu brigādes darbarūku darbu to veiks.

K. Jauja,
Staļina vārdā nosauktā kolchoza brigāderis

Lopbarības sagāde Oskalna vārdā nosauktajā kolchozā

Labāk par visām citām kolchoza brigādēm lopbarības sagāde rit I brigādē, kuru vada b. Semjonovs. Te no 100 ha lielās sēto zālāju platības nopļauti jau 45 ha. Tagad karstākajās siena laika dienās brigādē ik dienas strādā piecas zirgu vilkmes plaujmašīnas. Uz plaujmašīnas teicami strādā Ivans Ivanovs.

Labi organizē siena zārdosšanu Ivans Nikiforovs. Brigādes siena ievācēji jau sazārdējuši sienu no vairāk kā 30 ha lielas platības.

P. Leja

IZRAKSTS

no Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidija Dekreta

Par daudz bērnu māšu apbalvošanu ar ordeni „Mātes Slava” un medaļu „Mātes Medaļa”.

Pamatojoties uz PSR Savienības Augstākās Padomes Prezidija 1944. gada 18. augusta Dekretu, apbalvot PSR Savienības Augstākās Padomes Prezidija vārdā:

I. Ar ordeni „Mātes Slava III pakāpi māti, kas dzemdējusi un uzaudzinājusi septiņus bērnus:

PELAKTIJU MERKURIJA m. GAVRILOVU — kolchoznieci Līvānu rajona Pēternieku ciema padomē.

Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidija Priekšsēdētāja vietniece

O. Auguste

Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidija Sekretars

Rīgā, 1957. g. 30. maijā

K. Gailis

Padomi dārzkopjiem

Zemeņu audzēšana

Dārza zemeses saimnieciskā atmaksājas vairāk nekā citas ogas. Tās sāk dot ražu jau otrajā gadā pēc iestādīšanas. Pareizi kopjot, katru gadu var iegūt 60—70 centnerus, bet atsevišķos gadījumos pat līdz 120 centneriem ogu no hektara.

Lai iegūtu augstas dārza zemeņu ražas, stādīšanai jāizrauga labākās šķirnes un kopšanā jālieto jaunākie agrotehniskie paņēmieni. Zemeses stādāmas auglīgā zemē, kurā pietiekami daudz valmes un kura pasargāta no vējiem. Pēc mehāniskās sastāva tām vispiemērotākās ir smilšmāla augsnes.

Zemenēm vispiemērotākās ir plavu plēsma zemes. Nav ieteicams tās stādīt zemās, mitrās, purvainās vietās, kraujās nogāzēs, vispār nelīdzekļainās vietās. Nogāzes slīpums nedrīkst būt lielāks par 5 grādiem. Klajās vietās, it īpaši augstākās, kur sniega kārtas plāna, zemeses mēdz izsalt. Augsnes apakšējai jābūt ūdeni caurlaidīgai. Gruntsūdens nedrīkst atrasties tuvāk par 1,0—0,75 metriem.

Zemeses nedrīkst stādīt tādā zemē, kur saaugusi vārpata, kā arī augsnes, kur ieviesušies maijvaboļu vai drāsttārpu kāpurī.

Zemes sagatavošana. Ap vietām, kas paredzētas zemenēm, divus trīs gadus pirms to stādīšanas jāizveido aizsargjoslas—dzīvzogi no ātri augošiem kokiem (dzeltenajām kļavām, parastajām kļavām, akacijām). Dzīvzogi jābūt no 3—4 līdz 7 metriem platiem. Koki stādāmi 3 rindās. Starp rindām un atsevišķiem kokiem rindās jābūt 2—2,5 metru attālumam.

Dzīvzogu labvēlīgā ietekme sāk parādīties tikai pēc 3—4 gadiem. Tāpēc pirms tam ieteicams katru gadu ap zemeņu laukiem izveidot kulisus sējumus no saulgriezēm, kukuruzas, lauka pupām un citiem augiem, kam gari stublāji. Kulisu augi jāstādī 3 rindās. Attālumam starp kulisēm jābūt no 10—15 metriem.

Zemeses jāaudzē zemeņu zālauku augu sekā. Tās jāstāda laukos, kur audzis ilggadīgo graudzāļu un tauriņ-

ziežu mītrās un pēc tam audzēti agrie dārzeņi un rušnāmaugi. Īpaša zemeņu zālauku augu seka vajadzīga tad, ja saimniecībā zemeses ir galvenā kultūra, kā tas var būt, piemēram, kolchozos augu un ogu pārstrādāšanas fabriku joslās.

Ja zemeses audzē kā starpkultūru jaunos augļu dārzos, kas vēl neražo augļus, īpaša augu seka nav vajadzīga. Jaunierīkotos augļu dārzos zemeses ir pilnīgi pieļaujama starpkultūra.

Mēslošana pirms stādīšanas. Mūsu republikas augsnes pirms zemeņu stādīšanas katrā hektārā jāiestrādā 30—40 tonnas pussatrūdējušu kūtsmēslu vai tads pats daudzums kūdras un kūtsmēslu komposta. Turpmākajos gados organiskie mēsli dodami kā augsnes nosegšanas materiāls pa 10—12 tonnām uz hektara. Skābās augsnes jākalķo.

Stādīšanas paņēmieni. Visbiežāk zemeses stāda rindās, jo tas dod iespēju mehānizēt stādījumu kopšanu. Attālumam starp rindām jābūt 80 centimetriem, bet starp stādiem rindās—15—20 centimetriem (62—83 tūkstoši stādu uz hektara).

Stādot kvadratlīdzdās, attālumam starp līdžu centriem jābūt 80 centimetriem lielam. Vienā līgdzā stādāmi 4 augi ar 12 centimetru atstatumu starp tiem.

Zemeses katrā ziņā stādāmas kvadratlīdzdās, ja tās audzē kā starpkultūru jauniektortos augļu dārzos.

Stādīšanas laiks. Izmēģinājumi rāda, ka mūsu republikas apstākļos labākais laiks zemeņu stādīšanai ir jūlija beigās un augusta sākums (līdz 15. augustam).

Stādāmais materiāls. Jāstāda tikai standarta tīršķirnes, jo tās ir visizturīgākās un ražīgākās. Stādi ņemami tikai no apbētiem un augstāžīgiem laukiem.

Mūsu republikā ieteicamas šādas zemeņu šķirnes: agrās—„Misovka” un „Krasavica Zagorja”; vidēji agrā—„Rīgas Jūrmalas zemene” („Koralika”); vēlā—„Zagorjas vēlā”.

Profesors J. Sudrabs

Iestāžu un kolchozu vadītājiem stingrāk jākontrolē autotransports

Pirms nedaudz gadiem mūsu rajonā reti kur varēja ieraudzīt automašīnu. Visā pilsētā bija tikai pāris mašīnas organizācijām un uzņēmumiem, bet kolchozos mašīnu tikpat kā nebija.

Rūpējoties par to, lai atvieglinātu cilvēku darbu, mūsu Padomju valdība un Komunistiskā partija ar katru gadu arvien vairāk apgādā ar jaunāko tehniku kolchozus, sovchozus, uzņēmumus un organizācijas. Lai varētu apgūt un vadīt šo tehniku, mūsu Dzimtenē nodibinātas ļoti daudzas skolas, tiek rīkoti kursi.

Ja paskatāmies, kā rīkojas ar autotransportu mūsu rajonā šodien, tad no pirmā acu uzmetiena liekas, ka viss ir pilnīgā kārtībā: no rīta līdz vēlam vakaram pa ceļiem un ielām virzās nepārtraukta automašīnu straume. Bet cik gan daudz pārkāpumu dara šo mašīnu vadītāji? Uz ceļiem ļoti bieži var sastapt šoferus, kuri brauc bez ceļa zīmēm, pat bez vadītāja tiesībām, kā arī ar nekārtībā esošām mašīnām.

Rodas jautājums: kas šeit vainojams? Protams vainīgi šoferi, jo viņi ļoti labi zina satiksmes noteikumus, bet tos neievēro. Taču nevar aizmirst arī šo iestāžu vadītājus, kuri nekontrolē savu uzņēmuma autotransportu.

Uzprasot Kaļiņina vārdā nosauktā kolchoza priekšsēdētājam: kur novietotas kolchoza mašīnas, viņš protams atbildēs, ka tās atrodas garāžā. Tādā gadījumā jāuzprasa, kāpēc šoferis Vasiļjevs brauc ar kolchoza mašīnu uz iedzeršanu un piedzēries uzskrien virsū pasažieru autobusam un sakropļo vai gandrīz nosit autobusa pasažierus. Protams, ja šī kolchozā būtu stingra autotransporta kontrole, tad neviens nedotu Vasiļjevam braukāt kolchoza mašīnā pa dzeršanām un arī varētu izvairīties no līdzīgām avarijām, tad šoferis neizdarītu noziegumu.

Autotransportu nekontrolē arī Oškalna vārdā nosauktajā kolchozā, kur arī notika avarija. Šoferis b. Zinovjevs, būdams piedzēries, Stalīna vārdā nosauktā kolchoza teri-

torijā apgāzis mašīnu, kurā bija vēl arī citi pasažieri. Viens no avarijā cietušajiem miris, bet otrs smagi ievainots un patreiz atrodas slimnīcā. Pats par sevi saprotams, ka te vainojams šoferis, bet līdz ar to šīnā gadījumā izpaužas arī kolchoza priekšsēdētāja nolaidība, pilnīgs autotransporta kontroles trūkums. Milicijas darbiniekiem ierodoties avarijas vietā, no sanākušajiem kolchozniekiem uzzināja, ka priekšsēdētājs atrodas mājās. Izrādījās, ka arī viņš ir iereibis un nemaz nezina, kur mašīna ir braukusi. Ko tas liecina? Tas liecina par priekšsēdētāja bezsaimnieciskumu.

Tāds pat stāvoklis ir uzņēmumos un arī organizācijās. Ņemot par piemēru mūsu mašīnu-traktoru staciju (direktors b. Beļajevs), izrādās, ka šoferi pēc darba neatstāj savas mašīnas garāžā, bet tur tās pie saviem dzīvokļiem. Tātad šoferiem ir radītas iespējas brīvi rīkoties ar autotransportu.

Pie mums sastopami arī tādi uzņēmumu vadītāji, kuri paši veicina noteikumu pārkāpšanu. Piemēram, šā gada 27. jūnijā uz Preiļu ceļa tika apturēta vieglā mašīna GAZ-67, kurai nemaz nebija numura. No tās vadītāja b. Pauņiņa, uzprasot, ar kādām tiesībām viņš pārkāpj satiksmes noteikumus, uzzināja, ka pats rūpkombināta direktors b. Jurinovs ir devis viņam rakstisku pavēli, kuru pildot viņš braucis ar šo mašīnu.

Šāda autotransporta nekontrolēšana no uzņēmumu vadītāju puses noved pie tā, ka mašīnas, kuras nogājušas tikai dažus desmit tūkstošus kilometru jau jāremontē, vai arī pie tā, ka mašīnas pilnīgi iziet no ierindas avarijas dēļ. Protams, ja uzņēmumu un organizāciju vadītāji nodibinās stingru autotransporta kontroli, mašīnas nobrauks garantēto kilometru daudzumu bez remonta un galvenais izvairīsies no avarijām.

A. Bogdanovs

Vissavienības lauksaimniecības izstādē

Attēlā: Jauno naturalistu paviljons. Apmeklētāju uzmanību šeit saista Neretas vidusskolas stends, kurā parādīta šīs skolas skolēnu pieredze kukuruzas audzēšanā. Pie stenda vienmēr var sastapt jauno naturalistu grupas, kas pieraksta Neretas jauno kukuruzas audzētāju sasniegumus. Attēlā jūs redzat grupu Mari APSR skolēnu, kas ar lielu uzmanību apskata šo stendu.

(LTA fotohronika)

PA „UZVARAS CEĻA” MATERIALU PĒDĀM

Par trūkumu novēršanu padomāts

Mūsu laikraksta 6. jūnija numurā nodaļā „Vēstules redakcijai” rakstījām par pilsētas tālāku labiekārtošanu un trūkumiem dažās komunālo uzņēmumu kombināta iestādēs. Uz minētajām darbaļaužu vēstulēm Līvānu pilsētas izpildu komiteja atbild, ka frizētavas telpas tiešām neatbilst prasībām un šis jautājums tika apspriests komunālo uzņēmumu kombināta arodorganizācijas sapulcē, piedaloties arī pilsētas un rajona izpildu komitejas valdošajiem darbiniekiem. Šo jautājumu atrisināts līdz ar dzīvokļa atbrīvošanu, kas atrodas frizētavas ēkā.

* * *

Attiecībā par pilsētas parka tālāku labiekārtošanu izpildu komiteja ziņo, ka šogad diemžēl šim mērķim netika paredzēti līdzekļi, bet lielāka apmēra darbiem līdzekļi tiks iedalīti 1958. gadā.

* * *

Šīnā pašā laikraksta numurā rakstījām arī par to, ka pilsētā nav noteiktas autobusu pieturas, kaut gan satiksme ar citām pilsētām pēdējā laikā ievērojami pastiprināta. Pilsētas izpildu komiteja par autostacijas iekārtošanu griezusies pie autotransporta un šoseju ceļu ministrijas, bet atbilde līdz šim vēl nav saņemta.

Kļūdas izlabojums.

Mūsu laikraksta iepriekšējā numurā ir ieviesusies kļūda. Attēlā vidū ir b. Rubens, nevis b. Dambīts, kā tas iespiests.

Redaktora v. i. A. STARIS

Redzējam pirmās strādnieku revolūcijas sirmo šūpuli

Pagājušajā mācību gadā no 1. oktobra līdz 1. maijam Rīmīcānu 7-gadīgajā skolā noritēja konkurss „Labākā klase”. Ik pēc nedēļas tika rezumēti konkursa rezultāti. Katrā klase centās iegūt labākās klases nosaukumu, jo noslēgumā uzvarētāji klasei bija paredzēta augsta balva—bezmaksas brauciens pa brīvi izvēlētu maršrutu 1500 km attālumā. Tuvojoties pavasarim, uz uzvaru pretendēja 2., 4. un 7. klase, bet uzvaru guva 7. klase.

Daudz dažādu domu par maršruta izvēli izteica uzvarētāji, tomēr vairākums nolēma apskatīt sirmo revolūcijas šūpuli—Leningradu.

Vēl skolu rotāja absolventu izlaiduma svētku ziedi, kad 16. jūnijā ekskursantu

grupa ar meijām rotātā automašīnā skolotāja b. Liepiņa vadībā devās tālajā ceļā.

Ekskursantu galvenais mērķis bija apskatīt Leningradu ar tās vēsturiskajām vietām, ko tie pilnībā arī izdarīja, jo Leningradā pavadīja četras dienas.

Te viņi iepazīnās ar vēsturisko Ziemas pili, ar tajā ievietotajiem muzeja materiāliem un bagātīgo gleznu galeriju.

Apskatīja mājiņu—muzeju, kurā dzīvojis ievērojamais krievu cars Pēteris Pirmais. Ekskursanti apmeklēja arī Leningradas zoologisko dārzu un apskatīja Ņevas upē noenkuroto kreiseri „Aurora”, kas pasaulei vēstījis jaunas eras sākumu. Lielu sajūsmu ekskursantos radīja metro ar

savām krāšņajām stacijām.

Atceļā ekskursanti iegriezās Pēterā Pirmā dārzā, kurš ievērojams ar dažādu variāciju strūklakām, iepazīnās ar Igaunijas galvaspilsētu Tallinu un mūsu republikas ievērojamākām vietām—Valmieru, Cēsīm u. c.

Ekskursijai uz Leningradu bija ne tikai tā nozīme, ka skolēni daudz ko tur redzēja, bet tā arī bija audzināšana, sevišķi nacionālā jautājuma pareizai nostādnei un izpratnei, jo daļai skolēnu tas bija ne visai skaidrs, bet tagad: „Ik uz soļa katrs leņingradietis cenšas tev kautko palīdzēt, paskaidrot, valda nepārstā pieklājība, augsts kultūras līmenis un viesmīlība”,—izsakās par leņingradiešiem ekskursijas dalībnieki.

Bez tam daudzi jaunie ekskursanti ieguva antirelīģiski audzināšanu, turpeņā apskatot vēsturiskos pieminekļus—Pečoras klosteri, redzot mūku bezmērķīgo, tukšo dzīvi, viņu savdabību un vientiesību. Tieši ekskursijas laikā bija vienam mūkam bēres, ko pārējie iekala katakombās viņa pašā divdesmit gadu laikā izskrāpētājā alā.

Ekskursanti, daudz jaunu iespaidu pilni, Līgo vakarā atgriezās mājup. Šī ekskursija viņiem mūžam paliks atmiņā, tā vēl vairāk saliedēja bijušo kolektīvu, stiprināja saites ar pirmo skolu.

P. Zurza,
Rīmīcānu 7-gadīgās skolas direktors